

Arrest

nr. 311 396 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. PARMENTIER, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2021 in Oostenrijk een verzoek om internationale bescherming in, kwam op 12 december 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende alhier op 16 december 2021 wederom een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 maart 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*).

1.3. Wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn vervat in de bijlage 26*quater*, werd het dossier op 27 september 2022 overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 30 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 1 september 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun van etnische origine. U bent geboren op 30 september 1993 in het dorp Zakhail Qadima, gelegen in het district Kunduz in de gelijknamige provincie in Afghanistan, waar u tot aan uw vertrek uit Afghanistan verbleef.

U werkte samen met uw neef N.(...) in een telefoniewinkel in de stad Kunduz. Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan kwam een man in de winkel langs. Hij vroeg of het mogelijk was om een Nokia 3310 te kopen. Deze gsm's waren echter niet voorradig, waarop u de man vroeg om later terug te keren. U vertelde dit aan uw neef. Uw neef legde uit dat dit soort gsm's werd gebruikt bij explosies. Een paar dagen later kwam de man terug. U zei hem dat dit een oud model was en jullie dit niet meer verkopen. U raakte vervolgens overstuur en vertelde hem dat u wist waarvoor deze gsm's dienden. Vervolgens zei u dat hun leiders van jonge jongens en meisjes hielden en zij de jihad predikten. U ging na dit gesprek niet meer naar huis. Enkele dagen later kwam een andere man langs met de boodschap dat u werd uitgenodigd door de taliban. U weigerde hier echter op in te gaan. Sindsdien verbleef u bij uw tante aan vaderszijde. Later stuurde de taliban een brief naar de leiders van het dorp, waarin ze vroegen om u uit te leveren. Op 19 juni 2021 kwam de taliban uiteindelijk naar uw huis. U was echter niet thuis. Daaropvolgend verliet u het land.

U vertrok op 19 juni 2021 vanuit Afghanistan naar Iran, waar u ongeveer drie maanden verbleef. U reisde vervolgens naar Turkije, waar u ongeveer 15 dagen verbleef. Vanuit Turkije reisde u via Griekenland, Macedonië, Servië en Hongarije tot in Oostenrijk, waar u op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Enkele dagen later verliet u Oostenrijk en reisde u via Zwitserland en Frankrijk tot in België. U kwam op 12 december 2021 aan in België, alwaar u op 16 december 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw paspoort, een kopie van uw taskara, een dreigbrief van de taliban, identiteitskaarten van uw familieleden, tewerkstellingsdocumenten, opleidingsdocumenten, steunbrieven van uw zus M.(...) Z.(...)I, uw werkgever, van uw sociaal assistentes M.(...) L.(...) en M.(...) M.(...) en van verschillende medewerkers van het centrum te Marcinelle.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat uw gedrag moeilijk te rijmen valt met het gedrag dat men van iemand in uw situatie logischerwijs zou verwachten. Zo verklaart u kwaad te zijn geworden op een lid van de taliban. Daarbij heeft u de taliban beledigd. Omwille van deze conversatie werd u vervolgens het doelwit van de taliban (zie notities CGVS, p. 13-14). Gevraagd of uw uitval tegen het talibanlid een risico inhield, antwoordt u affirmatief en stelt dat dit een groot risico inhield, aangezien de taliban ambtenaren vervolgen, alsook mensen die zich positief over de overheid uitlieten. Gevraagd waarom u dan dit risico zou nemen, legt u uit dat de taliban ongeveer 25 jaar geleden zes onschuldige leden van uw familie hebben gedood (zie notities CGVS, p. 16). Deze dramatische gebeurtenissen uit het verleden bieden echter geen verschuiving voor het door u gestelde lichtzinnige gedrag. Men zou van iemand in uw situatie namelijk mogen verwachten een bepaalde mate van voorzichtigheid aan de dag te leggen. Zeker gezien u zich wel degelijk bewust was van de mogelijke risico's bij het door u gestelde gedrag. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na uw opwelling verliet het lid van de taliban de telefoniewinkel, waarop u eenvoudigweg uw werk hervatte. Uw moeder zei dat u een fout had gemaakt. Omwille van uw veiligheid keerde u niet terug naar huis. Enkele dagen later kwam een tweede lid van de taliban de telefoniewinkel binnen. Hij vroeg u om de leider van de taliban te ontmoeten. U weigerde echter opnieuw. Daaropvolgend stopte u met werken en bleef u bij uw tante overnachten (zie notities CGVS, p. 13-14 en 17). Gevraagd of u voorzorgs- of veiligheidsmaatregelen heeft genomen na uw confrontatie met het eerste lid van de taliban, verklaart u in de bazaar te zijn gebleven, aangezien u wist dat ze u zouden doden indien u het dorp zou trachten binnen te komen (zie notities CGVS, p. 17). Het is opmerkelijk dat, het niet terugkeren naar huis daargelaten, u geen enkele voorzorgs- of veiligheidsmaatregel heeft genomen na uw confrontatie met het eerste lid van de taliban. Het is echter

frappant dat u bleef werken in de telefoniewinkel waar de taliban u al tweemaal eerder aantrof. Gevraagd waarom u weigerde in te gaan op de uitnodiging van het tweede lid van de taliban, stelt u dat de taliban u zou hebben gedood. Gezegd dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban mensen doodde in de nabijheid van overheidspersoneel en de taliban dus ook de mogelijkheid had om u te doden in de telefoniewinkel, antwoordt u ontwijkend dat er verschillende groepen en leiders zijn en een gewoon lid naar de leider dient te luisteren (zie notities CGVS, p. 17). De door u genomen voorzorgs- en veiligheidsmaatregelen stroken weerom niet met het gedrag dat men van iemand in uw situatie logischerwijs zou verwachten. Het is namelijk weinig aannemelijk dat u na uw eerste confrontatie met het lid van de taliban nog enkele dagen zou blijven werken in diezelfde telefoniewinkel waar de taliban u probleemloos zou weten te vinden. Uw gedrag tast de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen verder aan.

Ook de modus operandi van de taliban doet twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas. Het is ten eerste weinig aannemelijk dat de talibanleden u tot tweemaal toe laten begaan wanneer u de taliban beledigt en instructies weigert. Daarnaast is het uitermate vreemd dat de taliban, die u tot dan toe al driemaal in de telefoniewinkel hadden aangetroffen, u vervolgens op andere plaatsen trachten terug te vinden dan in de telefoniewinkel. Het is met andere woorden weinig geloofwaardig dat de taliban eerder de dorpsouderen zou contacteren en u thuis opzoeken, dan nogmaals de telefoniewinkel een bezoek te brengen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast dient een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS te worden vastgesteld. Zo verklaart u bij de DVZ dat er enkele dagen na het gesprek met het talibanlid die u had uitgenodigd voor een gesprek met de talibanleider, strijders van de taliban een bezoek aan uw huis hebben gebracht. U was op dat moment echter in de winkel aanwezig. Vervolgens zegt u dat de taliban een dreigbrief naar het dorpshoofd hebben gestuurd en de groepering op 19 juni 2021 naar uw dorp kwam teneinde u te vinden (zie vragenlijst CGVS, punt 3, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS schetst u daarentegen een andere gang van zaken. Zo stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat de taliban slechts eenmaal een bezoek bij u thuis heeft gebracht en dat dit bezoek op de dag van uw vertrek plaatsvond (zie notities CGVS, p. 13-14). Wanneer u expliciet wordt gevraagd of dit de enige keer was dat de taliban naar uw huis kwam, antwoordt u affirmatief (zie notities CGVS, p. 19). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, verklaart u dat de taliban uw huis binnenkwam toen ze het dorp binnenkwamen (zie notities CGVS, p. 19). Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op essentiële elementen van uw relaas, wordt de geloofwaardigheid van de door u beweerde gang van zaken verder ondermijnd.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat uw kennis over de vervolgingsfeiten na uw vertrek uit Afghanistan beperkt is. Zo verklaart u met N.(...) gesproken te hebben en hij u vertelde dat hij de shop heeft verlaten. N.(...) werd door de taliban gearresteerd, er werden hem vragen over u gesteld en hij werd vervolgens weer op borg vrijgelaten. Gevraagd of N.(...) de gevraagde gsm heeft verkocht aan de taliban, antwoordt u van niet. Gevraagd of de taliban N.(...) heeft gevraagd naar de gsm, antwoordt u aanvankelijk van niet. Gevraagd waarom de taliban dit niet aan N.(...) vroeg, past u uw antwoord aan en verklaart dan weer niet te weten of iemand dat aan N.(...) heeft gevraagd. Gevraagd hoe het komt dat u dit niet weet, beweert u niet met hem te hebben gesproken en zegt vervolgens dat u de week van het persoonlijk onderhoud nog met hem zal spreken. Op dat moment wist u enkel dat hij de shop had verlaten. Gevraagd wanneer hij u heeft verteld dat hij de winkel verliet, zegt u dat hij u dit één week geleden heeft gezegd. Gevraagd waarom hij u dat niet eerder heeft gezegd, zegt u opnieuw niet met hem te hebben gesproken, u niet weet wanneer hij de winkel verliet, maar hij u wel heeft gezegd dat hij de winkel heeft verlaten. Gevraagd waarom hij de shop verliet, beweert u dat evenmin te weten. Gevraagd of u dat heeft gevraagd, antwoordt u van niet. U zegt namelijk dat u N.(...) willekeurige vragen stelt, hetgeen van een desinteresse getuigt die klemt met een nood aan internationale bescherming. Gevraagd of u hem niet heeft gevraagd waarom hij de winkel heeft verlaten, de plek waar uw problemen zijn gestart, antwoordt u vaagweg dat hij de winkel verliet, omdat de taliban het hem moeilijk maakte en de taliban nu ook de macht heeft (zie notities CGVS, p. 22). Hoewel u stelt nog steeds contact te hebben met uw familie en uw neef N.(...), blijkt u amper kennis te hebben over de situatie van uw neef (zie notities CGVS, p. 10). Aangezien uw problemen met de taliban aan de basis liggen van de arrestatie van N.(...), zou men echter verwachten dat u hieromtrent over enige informatie zou beschikken. Uw passieve houding ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te lopen.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin in staat een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen. De kopieën van uw identiteitskaart, paspoort en taskara kunnen hoogstens uw identiteit, Afghaanse nationaliteit en eventuele regio van herkomst bevestigen, elementen die vooralsnog niet ter discussie staan. Ditzelfde geldt eveneens voor de identiteitskaarten van uw familieleden. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Aansluitend hierop dient gewezen te worden op objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten (al dan niet origineel), kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor

documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Dit geldt aldus ook voor taskara's en dreigbrieven van de taliban. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Wat betreft de door u neergelegde steunbrieven van uw zus, van uw werkgever en van verschillende medewerkers van het centrum te Marcinelle, alsook uw tewerkstellingsdocumenten en opleidingsdocumenten, merkt het CGVS op dat deze brieven betrekking hebben op uw leven te België. Deze documenten hebben geen betrekking op het door u vertelde relaas en de daarmee gepaard gaande problemen. Deze documenten kunnen bovenstaande appreciatie dan ook evenmin wijzigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments

van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden,

met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/>

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor

vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48 tot en met 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vluchtelingenstatus, zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, stelt verzoeker vervolging te vrezen door de taliban omwille van persoonlijke problemen en omwille van zijn behoren tot de groep van 'verwesterde Afghanen'.

Verzoeker stelt in zijn middel dat hij duidelijk heeft uitgelegd waarom hij het risico heeft genomen om de taliban te beledigen. Verzoeker geeft toe dat dit een groot risico inhoudt omdat de taliban medewerkers van de overheid en zij die de overheid steunen genadeloos vervolgen, maar dat zijn beslissing om het risico te nemen werd ingegeven door de gruweldaden die zijn familie heeft moeten doorstaan door toedoen van de taliban. Zo geeft verzoeker aan dat hij heeft meegedeeld dat zes leden van zijn eigen familie door de taliban werden gedood, hetgeen een verwoestend effect heeft gehad op zijn leven. Hij stelt dat hij niet langer zwijgend kon toezien en daarom besloot een lid van de taliban rechtstreeks te confronteren. Verzoeker brengt in herinnering dat de taliban manipulatieve technieken gebruiken om kinderen gedwongen te

rekruteren. Zijn beslissing, zo oppert verzoeker, getuigt van een diep verlangen naar rechtvaardigheid en verzet tegen onderdrukking.

Aangaande zijn reactie op de bedreigingen vanwege de taliban, stelt verzoeker dat zijn moeder reeds haar bezorgdheid had geuit over zijn gedrag en het risico dat dit meebracht voor de veiligheid van zijn familie.

Verzoeker wijst erop dat hij na de vraag van het talibanlid om de leider van de taliban te ontmoeten en zijn weigering, besloot om de nacht bij zijn tante door te brengen. Hieruit blijkt dat hij zich bewust was van het potentiële gevaar van een dergelijke ontmoeting. Het gegeven dat hij ervoor koos niet naar huis te gaan, suggereert dat hij bezorgd was om de veiligheid van zijn familie, zo meent verzoeker.

Naar aanleiding van het feit dat hij in de telefoonwinkel bleef werken ondanks de aanwezigheid van de taliban, beweert verzoeker dat dit verklaard kan worden door de noodzaak om in de behoeften van zijn familie te kunnen voorzien. Hij geloofde ook dat een langdurige afwezigheid van het werk verdenking zou wekken of negatieve gevolgen zou hebben voor zijn familie.

Met betrekking tot de twijfels die rijzen omwille van de werkwijze van de taliban, stelt verzoeker dat de acties van de taliban niet steeds logisch en coherent zijn. Het is volgens verzoeker niet per se onlogisch dat de taliban geprobeerd hebben contact op te nemen met de dorpsoudsten of om zijn huis te bezoeken in plaats van terug te keren naar de telefoonwinkel. Verzoeker besluit dat zijn gedrag helemaal niet zo onsamenvattend is.

Wat het gebrek aan informatie betreft over de situatie van zijn neef N., verwijst verzoeker naar de precare omstandigheden waarin hij verkeerde bij zijn aankomst in België waar hij gewond was, gescheurde kleren had en nauwelijks iets te eten had. Verzoeker geeft ook aan dat hij het contact met zijn neef verloren is. Sinds de machtsovername, zo stelt verzoeker, is de communicatie bemoeilijkt, waardoor hij niet in staat was voortdurend contact te houden met zijn neef. Verzoeker wijst erop dat zijn gebrek aan gedetailleerde informatie niet noodzakelijkerwijs betekent dat hij geen interesse heeft in zijn verzoek om internationale bescherming, maar dat dit eerder te maken heeft met de stressvolle omstandigheden waarin hij vertoeft.

Inzake de door hem neergelegde documenten, is verzoeker onder verwijzing naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van oordeel dat de stukken als een begin van bewijs dienen te worden aangemerkt. Het gegeven dat vele documenten in Afghanistan vervalst zijn, betekent niet dat de neergelegde originele dreigbrieven en de enveloppe, die een centraal element vormen in zijn relaas, zonder meer opzij kunnen worden geschoven. Verzoeker stelt dat de *protection officer* hem niet had geconfronteerd met het gegeven dat deze louter op basis van algemene landeninformatie zouden worden afgewezen, terwijl deze documenten een begin van bewijs vormen.

Volgens verzoeker werd vervolgens onvoldoende rekening gehouden met zijn persoonlijke situatie, omdat van hem geen gestructureerd relaas kan worden verwacht zoals van iemand die beter opgeleid en serener is. Verzoeker acht de beoordeling van het CGVS subjectief en stelt dat met zijn profiel onvoldoende rekening werd gehouden. Verzoeker pleit in dit verband voor een toepassing van het beginsel van het voordeel van de twijfel en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad.

Verzoeker koppelt zijn vrees ook aan zijn 'verwestering'. Verzoeker wijst erop dat hij bij het instellen van onderhavig beroep Afghanistan reeds twee jaar verlaten had. Hij brengt de definitie van het begrip 'vervolgeling' in herinnering en verwijst naar het rapport van Nansen van oktober 2021 betreffende de beoordeling van een 'volgend' verzoek om internationale bescherming en citeert een reeks bronnen die gewag maken van incidenten ten aanzien van terugkerende Afghanen die als 'verwesterd' worden gepercipieerd. Verzoeker haalt het rapport aan van F. STAHLMANN en verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin de 'gepercipieerde' verwestering bewezen werd geacht. Verzoeker stipt aan dat hij sinds twee jaar in Europa verblijft en duidelijk 'verwesterd' is omdat hij nooit Afghaanse traditionele kledij draagt, geen baard heeft en een moderne haarsnit. Verzoeker stelt dat hij volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur, hetgeen problematisch is in geval van terugkeer. Verzoeker stelt ook een openbaar facebook-profiel te hebben, waardoor hij 'gevonden' zou kunnen worden, terwijl hierover door de *protection officer* geen vragen werden gesteld. Wat de niet-zichtbare aspecten van zijn verwestering betreft, stelt verzoeker dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Hierbij stelt verzoeker afkomstig te zijn uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in de provincie 'Baghlan' (*sic*), waardoor hij omwille van 'gepercipieerde' verwestering in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Ondergeschikt vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat zijn herkomst uit 'Baghlan' (*sic*) niet in vraag wordt gesteld maar dat de commissaris-generaal op basis van de EASO-rapporten concludeert dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De commissaris-generaal ging volgens verzoeker uit van een verkeerde lezing van de verschillende landenrapporten. Deze zijn bovendien, zo oppert verzoeker, onvoldoende betrouwbaar en onvoldoende actueel. Het is bijgevolg niet redelijk om te

spreken van een daling van het aantal burgerslachtoffers, zo stelt verzoeker. Verzoeker beweert op basis van de analyse van Nansen dat de UNHCR *Guidance Note* van februari 2022 een meer significante bewijswaarde heeft dan de richtlijnen van het Europees Asielagentschap. Omwille van de heersende veiligheidssituatie zou hij in aanmerking moeten komen voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, zo stelt verzoeker, omdat er wel degelijk een risico bestaat omwille van het willekeurige geweld.

Vervolgens oppert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet omwille van de in Afghanistan heersende socio-economische en humanitaire situatie. Verzoeker citeert hierbij onder andere een krantenartikel uit *La Libre* van 23 maart 2022. Verzoeker stelt dat deze toestand verergerd is door de gedragingen van het taliban-regime en een direct gevolg is van de internationale sancties. Verzoeker wijst hierbij op de beperking van humanitaire hulp, de beperkte administratieve capaciteiten van de taliban, de hoge werkloosheid, het arbeidsverbod voor vrouwen, enz. Verzoeker concludeert dat dit een direct gevolg is van de beleidskeuzes van de taliban. Verzoeker verwijst hierbij naar een vernietigingsarrest van de Raad van maart 2022 en besluit dat hij omwille van de socio-economische crisis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een inventaris met de vermelding van 74 bronnen (Verzoekschrift, Inventaris der bronnen).

2.3. Op 18 maart 2023 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Verzoeker diende op 27 maart 2024 via J-box een aanvullende nota in en vulde deze documenten ter terechtzitting verder aan. Het betreft een arbeidsovereenkomst, loonfiches, getuigenissen van familieleden, maatschappelijk werkers en de werkgever en opleidingsattesten (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de

vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De door verzoeker geschonden geachte artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Uit de bespreking in het middel blijkt evenwel dat verzoeker de motieven kent die aan de weigeringsbeslissing ten grondslag liggen aangezien hij hieromtrent in zijn middelen inhoudelijke kritiek formuleert, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967". Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het eveneens door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon "die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker afkomstig is uit het district Kunduz in de provincie Kunduz en de GSM-winkel van zijn neef N. uitbaatte (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 februari 2022, persoonsgegevens). Verzoeker koppelde zijn vrees aan een incident waarbij een talibanstrijder in de winkel een oude Nokia 3310 wilde kopen, maar zijn neef hem zei dat hij dit toestel niet mocht verkopen omdat zulke GSM's werden gebruikt als afstandsbediening voor bembommen (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 27 september 2022). Toen de talibanstrijder terugkwam (*"De strijder kwam enkele dagen later terug (...)"*) deelde verzoeker hem mee dat hij wist waarvoor de GSM moest dienen en probeerde hij de taliban door hen af te schilderen als kindermisbruikers (*Ibid.*). Verzoeker stelde dat de taliban hem enkele dagen later uitnodigden, maar dat hij deze uitnodiging negeerde (*Ibid.*). Daarna kwamen er bij hem thuis talibanstrijders langs, toen hijzelf in de winkel was, en werd verzoeker met de dood bedreigd (*ibid.*). Het dorpshoofd ontving ook een dreigbrief en toen verzoeker hoorde dat de taliban in zijn dorp naar hem op zoek waren, verliet hij op 29/03/1400 (=19 juni 2021) zijn land van herkomst (*Ibid.*).

5.1.3. Het kernelement van verzoekers asielrelaas is gelegen in zijn weigering om een bepaald GSM-toestel te verkopen aan een talibanstrijder, waarbij verzoeker verhit raakte en zware beledigingen uitte ten aanzien van de taliban (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 3 mei 2023, p. 13-14). De Raad merkt vooreerst op dat het totaal onaannemelijk dat verzoeker rechtstreeks zware beledigingen zou uiten ten aanzien van een talibanstrijder, omdat dit uiterst risicovol is. Daarnaast dringt zich de vaststelling op dat verzoekers relaas over de betrokken personages en de chronologie van de feiten tegenstrijdigheden en onwetendheden bevat die de geloofwaardigheid ervan volledig onderuit halen.

Zo stelde verzoeker dat een talibanstrijder 30 dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan een eerste keer in zijn winkel langskwam om een telefoon (Nokia 3310) te kopen (*Ibid.*, p. 13 en 14). Verzoeker zou toen hebben meegedeeld dat ze het gevraagde toestel niet hadden, hetgeen hem wat extra tijd opleverde (*Ibid.*, p. 13). Verzoeker zou dan advies hebben ingewonnen bij zijn neef N. die aanraadde het bewuste toestel niet te verkopen omdat het gebruikt werd voor explosies (*Ibid.*). Verzoeker vervolgde zijn relaas: *"Een paar dagen later kwam deze persoon terug."* (*Ibid.*, p. 13, eigen onderlijning). Meteen daarna verklaarde verzoeker echter

dat “een andere persoon” zou zijn langsgekomen om de GSM te kopen (*Ibid.*, p. 14). Later stelde verzoeker dan weer dat het de eerste en de tweede keer dezelfde persoon was die in de winkel langskwam (*Ibid.*, p. 21). Verzoeker kon bovendien totaal niet preciseren na hoeveel dagen dezelfde, of een andere, talibanstrijder zou zijn langsgekomen, en kon zelfs niet zeggen of dit na een paar dagen, na een week of na tien dagen was (*Ibid.*, p. 14). Bij het tweede bezoek zou verzoeker tegen de betrokken talibanstrijder zijn uitgevloegen, waarna er nog een derde persoon zou zijn langsgekomen in de winkel die tegen hem zei dat hij naar het beboste gebied diende te komen omdat de talibanleiders met hem wensten te spreken (*Ibid.*, p. 15). Opnieuw kon verzoeker niet verhelderen hoeveel dagen verstreken waren tussen het tweede en het derde bezoek: “*Ik herinner het me niet goed. 4 of 5 of 6 dagen later* (*Ibid.*, p. 15). Verzoeker zou nadien naar een tante langs vaderszijde zijn gegaan tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, maar hij kon andermaal niet zeggen hoeveel dagen hij bij die tante had gespendeerd (*Ibid.*, p. 18). Verzoeker zou ook een dreigbrief hebben ontvangen, maar kon wederom niet verduidelijken hoeveel tijd verstreek tussen het derde bezoek van een talibanstrijder aan de winkel en het ontvangen van de dreigbrief: “*Ik weet niet meer wanneer ik de dreigbrief kreeg, maar ik herinner me dat het één week of 6 dagen voor de 29e van de derde maand was toen ik het land verliet, ik de dreigbrief kreeg.*” (*Ibid.*, p. 15). Uit zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat de taliban reeds bij hem thuis waren langsgekomen alvorens hij het land verliet, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk bevestigde dat de enige keer dat ze bij hem thuis langskwamen samenviel met de dag dat hij het land verliet (*Ibid.*, p. 19).

5.1.4. In de bestreden beslissing wordt de ‘opmerkelijke’ tegenstrijdigheid betreffende het bezoek van de taliban aan zijn huis belicht en aangewend om het ongeloofwaardig karakter van het relaas van verzoeker in de verf te zetten. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel niets inbrengt tegen deze vaststelling van de commissaris-generaal. De devolutieve werking van een beroep in volle rechtsmacht laat de Raad toe zich een eigen oordeel te vormen over de zaak (cf. RvS 8 september 2011, nr. 214.997). Bovenstaand onderzoek van de verklaringen van verzoeker over de gang van zaken in hun geheel wijst uit dat deze dermate gebrekkig zijn dat er aan de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht.

5.1.5. In zijn middel herhaalt verzoeker dat zijn beledigingen aan het adres van de taliban ingegeven waren door de gruweldaden die zijn familieleden hebben moeten doorstaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad verklaarde dat de taliban 25 jaar geleden onder andere de oom van zijn vader, zijn grootouders en een baby vermoord hebben (AD, stuk 4, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Gelet op deze voorgeschiedenis is het begrijpelijk dat verzoeker weinig sympathie kan opbrengen voor het gedachtengoed van de taliban, maar is het totaal onaannemelijk dat hij zijn leven en dat van zijn familie (nogmaals) op het spel zou zetten door zijn mening over de taliban rechtstreeks te uiten ten aanzien van een talibanstrijder. Verzoeker is immers zeer goed op de hoogte van de risico's die een vijandelijke houding ten opzichte van de taliban met zich kunnen brengen. Door in zijn middel zijn verlangen naar rechtvaardigheid te onderstrepen, slaagt verzoeker er niet in een verklaring aan te reiken voor zijn onbezonnen gedrag. Uit de getuigenis van verzoeker over het wedervaren van zijn familie blijkt trouwens dat hij het gevaar dat uitgaat van de taliban helemaal niet kan bezweren door bij zijn tante te logeren en niet naar huis terug te keren, zoals hij in zijn middel aanvoert.

5.1.6. Verzoeker reikt in zijn middel geen deugdelijke verklaring aan voor zijn roekeloze gedrag waarbij hij, nadat hij beledigingen had geuit tegen een talibanstrijder, waarvan hij wist dat deze een enorm risico inhielden, naar zijn winkel terugkeerde waar hij reeds eerder met talibanstrijders werd geconfronteerd (AD, stuk 4 Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Hij stelt in zijn middel dat dit verklaard wordt door de noodzaak om in de behoeften van zijn familie te kunnen voorzien, maar het is weinig aannemelijk dat verzoeker zijn leven zou willen opofferen om enkele bijkomende dagen beroepsinkomsten te kunnen genieten.

5.1.7. Door te poneren dat de werkwijze van de taliban niet steeds logisch is, slaagt verzoeker er niet in te verduidelijken waarom hijzelf naar de winkel terugkeerde, terwijl hij daar al geconfronteerd werd met de talibanstrijders. Hij kan ook niet verklaren waarom de talibanstrijders een tiental dagen na de laatste confrontatie verzoeker plots thuis kwamen zoeken (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 3 mei 2023, p. 19).

5.1.8. Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat hij een week eerder zou hebben vernomen dat zijn neef N. door de taliban gearresteerd werd, en na bemiddeling van de leiders van het dorp, die smeekten om zijn vrijlating omdat hij onschuldig was, op borg werd vrijgelaten (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 3 mei 2023, p. 22). Verzoeker kon evenwel niet verduidelijken waar en wanneer zijn neef werd gearresteerd, of hoe lang hij in hechtenis werd genomen (*Ibid.*, p. 23). Verzoeker kende ook de reden niet waarom zijn neef zou zijn vrijgelaten en weet niet wat deze laatste deed nadat hij was vrijgelaten (*Ibid.*). Aangezien de arrestatie van zijn neef een rechtstreeks gevolg is van de beledigingen die verzoeker heeft geuit, kan van hem redelijkerwijs een grotere interesse worden verwacht in het wedervaren van zijn neef. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker in zijn contacten met N. enkel zou hebben gevraagd hoe het met hem ging en om documenten hebben gevraagd om zijn verzoek om internationale

bescherming te staven, zonder te proberen alle details te weten te komen van zijn arrestatie. Verzoeker roept de precare omstandigheden in waarin hij na zijn aankomst in België verbleef om zijn nalatige houding te rechtvaardigen, maar hij verliest hierbij uit het oog dat hij zelf maandenlang een overdrachtsbesluit heeft genegeerd (zie punt 1.2) en zodoende zelf een vlotte afhandeling van zijn verzoek om internationale bescherming en toegang tot opvang heeft verhinderd.

5.1.9. De bewering van verzoeker in zijn middel dat “(d)e originelen van de twee dreigbrieven waren overgelegd evenals de enveloppe waarin deze documenten waren overgebracht” mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers dat op 27 september 2022 enkel één ‘kopie van een kopie’ van de dreigbrief van de taliban werd neergelegd (AD, stuk 5, Documenten, Dreigbrief taliban). Behoudens de steunbrieven van mensen uit de omgeving van verzoeker in België, bevat het dossier geen enkel origineel stuk. Rekening houdend met de weinig geloofwaardige verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten en de landeninformatie uit het administratief dossier waaruit blijkt dat de authenticiteit van Afghaanse documenten geenszins kan worden gegarandeerd (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie- en documentfraude, 14 januari 2021), toont verzoeker niet aan dat de neergelegde dreigbrief als een begin van bewijs van de vervolgingsfeiten dient te worden aanzien.

5.1.10. Waar verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, waardoor van hem geen gestructureerd relaas zou kunnen worden verwacht, dient te worden opgemerkt dat hem geen ingewikkelde kennisvragen gesteld en enkel van hem verlangd dat hij coherente verklaringen zou afleggen over de bedreigingen die hij ingevolge zijn werk in de GSM-winkel beweert te hebben ontvangen. Verzoeker is er niet in geslaagd de vaststellingen van de commissaris-generaal, waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn relaas blijkt, te weerleggen of in een ander daglicht te plaatsen. De gedane vaststellingen vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de voorgehouden bedreigingen door de taliban, die de kern van zijn asielrelaas betreffen. Gelet op het ontbreken van bewijskrachtige elementen en zijn weinig aannemelijke verklaringen van verzoeker staat de algehele geloofwaardigheid van verzoeker op losse schroeven waardoor niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan verzoeker geen beroep doen op het voordeel van de twijfel.

5.1.11. In zoverre verzoeker zijn vrees voor vervolging koppelt aan zijn ‘gepercipieerde’ verwestering, dient te worden aangestipt dat verzoeker dit voor het eerst in het kader van een theoretische uiteenzetting in zijn middel over de risico’s in geval van terugkeer naar voor brengt.

Verzoeker stelt in zijn middel dat hij reeds twee jaar in Europa verbleven heeft, geen traditionele kledij draagt en volledig geïntegreerd is in de Westerse cultuur en daardoor vervolging riskeert in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 stelt de verwerende partij dienaangaande het volgende:

“Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land. Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet

elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Blijkens de neergelegde identiteitsdocumenten (AD, stuk 5, documenten, paspoort), is verzoeker thans bijna 31 jaar oud. Bijgevolg weegt de beperkte duur van zijn verblijf in België sedert eind 2021 niet op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker maakte zijn vormende jaren door in zijn land van herkomst en nam er deel aan het maatschappelijke leven, zodat het voor hem mogelijk moet zijn om zich opnieuw aan het leven aldaar aan te passen. Ter gelegenheid van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen legde verzoeker identiteitsdocumenten neer van zijn familieleden in België (AD, stuk 5, Documenten, identiteitskaarten familieleden). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat vele van zijn familieleden verspreid zitten in België, in Engeland en in Pakistan, maar dat hij daarbuiten nog over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt in Afghanistan, zowel in Kunduz, als Kabul (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11 en 12). Uit niets blijkt dus dat verzoeker niet zou kunnen terugvallen op zijn familiaal netwerk in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker identificeert zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 28 februari 2022, persoonsgegevens) en uit zijn verklaringen blijkt dat hij het religieuze standpunt uit de islam inzake huwelijk en kinderen respecteert en het voor hem 'raar' is wanneer mensen elkaar eerst willen leren kennen, eventueel kinderen krijgen en dan pas trouwen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker geeft niet te kennen dat hij zich wil afzetten tegen het eerder conservatieve samenlevingsmodel in Afghanistan.

Verzoeker legde ook een kopie neer van zijn arbeidsovereenkomst, een attest van een inburgeringscursus en steunbrieven van zijn zus, zijn werkgever en maatschappelijk werkers van het centrum waar hij verblijft (*Ibid.*, tewerkstellingsdocumenten, opleidingsdocumenten, steunbrieven). In zijn aanvullende nota en ter terechtzitting vulde hij deze gegevens nog verder aan met loonfiches (Aanvullende nota verzoeker, 28 maart 2024, bijlagen). Het gegeven dat verzoeker voorbeeldig gedrag vertoont in het centrum en in België tewerkgesteld is, is uiteraard lovenswaardig maar hij toont daarmee niet aan dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan onmogelijk opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Bovendien blijkt dat verzoeker zowel in zijn land van herkomst als in België vertrouwd is met tewerkstelling in een GSM-winkel in een stedelijke omgeving. Verzoeker is niet afkomstig uit een ruraal gebied in de provincie 'Baghlan' zoals hij in zijn middel beweert, waardoor hij in geval van een terugkeer naar de bazaar van Kunduz weinig aanpassingsproblemen zal kennen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt, waardoor hij op die grond niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

5.1.12. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering niet aannemelijk wordt geacht, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Er blijkt geen schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van de door hem aangevoerde doodsb bedreigingen vanwege de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader of omwille van 'gepercipieerde verwestering'.

5.2.4. In zijn middel beroept verzoeker zich op de heersende socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat hij om die reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU. Er moet voor de uitlegging van deze bepaling, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag, die werd gesteld in 's Raads arrest van 31 maart 2022, waaruit verzoeker uitgebreid citeert, is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de 'actoren' vermeld in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 concludeert de verwerende partij *“dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan.”*

Na lectuur van alle beschikbare landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Ondanks een eventuele verstrenging van de beleidskeuzes van de taliban, blijken de oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn en het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren. Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de

context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie. Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, ontwrichting van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe. Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dus niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming omwille van de socio-economische toestand in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt er daarnaast op gewezen dat verzoeker *“evenmin aan(toonde) dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien”*.

Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.5. Waar verzoeker zich beroept op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst zonder aan te tonen dat hij specifiek wordt geviséerd, doelt hij op de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker lijkt bij zijn betoog omtrent de veiligheidssituatie echter uit te gaan van onjuiste gegevens. Zo stelt hij dat hij afkomstig zou zijn uit Baghlan en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing zou concluderen dat hij veilig in Nangarhar kan wonen. De Raad stelt echter op basis van de gegevens uit het administratief dossier vast dat verzoeker steeds gewoond heeft in het district Kunduz in de gelijknamige provincie (AD, stuk 7, Inventaris + Documenten DVZ, verklaring DVZ, 28 februari 2022, persoonsgegevens) en niet uit de provincie Baghlan. Daarnaast is er in de bestreden beslissing nergens sprake van de provincie Nangarhar als intern vestigingsalternatief.

In zoverre verzoeker de veiligheidssituatie in de provincie Kunduz problematisch acht en hiervoor verwijst naar veiligheidsincidenten die in 2019 en 2020 plaatsvonden, dient te worden aangestipt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in de aanvullende nota van de commissaris-generaal van 18 maart op meer recente landeninformatie is gesteund. Hierin wordt onder andere de EUAA *Country Focus Afghanistan* van december 2023 mede in overweging genomen. De commissaris-generaal stelt dat *“de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’*

waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. (...)"

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er actueel in Afghanistan enkel in de provincies Badakhshan, Baghlan, Kabul, Pansjir en Takhar sprake is van een beperkte mate van willekeurig geweld en dat er in de overige provincies, waaronder de provincie Kunduz geen reëel risico bestaat voor een burger op slachtofferschap van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De afwezigheid van ernstige schade is ofwel te wijten aan de afwezigheid van een 'gewapend conflict' in de zin van voormelde wetsebepaling, ofwel aan het gebrek aan een hoge mate van willekeurig geweld waardoor er

geen reëel risico voorhanden is. Het betoog van verzoeker in zijn middel is niet bij machte deze analyse te ontkrachten.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48 tot 48/7 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht waardoor er sprake zou zijn van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er blijkt geen schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de (formele) motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

Voor zover nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN